

могущъ ... невиненъ, но виновенъ ... самъ;
а самъ не е ... и после туй — убитъ!"

1 Къмъ Клементина. /
Царевича кажи и да следи!
2 Излиза.

Клементинъ — самъ

Да го следи! Ли? Викамъ азъ не зная
како ми иска твоя милостъ! Ехъ,
да бѣде туй! Ще взема моя крътъ
на своята душа! Не съмъ страшилъ —
не съмъ и търкалъ! Докато е живъ,
ний нѣма миръ да имаме отъ Шуйски
и отъ Казанъ. Какъ подотзоха
криветъ ми! Не какъхъ азъ мога
отъ Федора Ивановича. Разбира се,
не можешъ издържа ... но, между туй,
ако се алуи нѣщо?

1 Отлара вратата. /

Ватъ, госпожо!

Волохова — влиза отъ просфора въ ржа

Благослови, Владимице дѣта!

Поклонъ, поклонъ, баларико, отъ Престъ
Светителя ти нося! Взеи отъ тамъ
ей тая просфора, за твое здраве!

Клементинъ — мило

Седни тукъ, въ лѣвце, благодаря!

Обадиха ми ти защо те викамъ?

Волохова — стѣ

Обадиха ми, господарбо мой,
обадиха ми, сѣнке мое: искаа
болерикъ Годуновъ да се сѣдни
кръшката на Фитрий — заповѣдалъ
да взематъ мене. Ти бѣди спокоешь!
Като окоето си азъ ще го пазя,